

lého s odstavcem prvním § 88 j. n. jasně podává a ani v nauce ani v praxi sporno není, a uznávše dále, že dopisem žalobkyně ze dne 18. února 1919, v němž žádá, aby žalovaná fakturovaný peníz složila na její (žalobkynin) účet u banky »Merkur« ve Vídni, splnění toto se nezměnilo, neboť tak dalekosáhlý úmysl na straně žalobkyně zajisté chyběl, aspoň nic proň ne-
svědčí, ale co je hlavní, dopisem tím neuskutečnila se žádná úmluva, neboť k tomu by bylo třeba, aby žalovaná — měl-li by to býti návrh na změnu splnění, nabídku tu přijala, což by se bylo mohlo státi buď výslovně nebo mlčky tím, že by se byla dle dopisu zachovala a dluh skutečně u řečené banky složila, což však žalovanou nebylo ani tvrzeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, schváliv v obou naznačených směrech právní stanovisko nižších stolic a dodav v d ů v o d e c h ještě toto:

Vážnější jest námitka, že případ posuzovati jest dle rakouského práva, poněvadž prý nabídka žalobkyně byla žalované poslána písemně do Vídně a zde od ní písemně zase přijata, takže prý smlouva uzavřena byla v cizině (§ 37 obč. zák.), s kterouž námitkou se nižší stolice vůbec nezabývaly, pročez to dovolatel pokládá za nedostatek řízení, že o jeho skutkovém tvrzení nebyly důkazy připuštěny. Avšak i kdyby měla za uzavření smlouvy platiti Vídeň, nemohla by se přece věc posuzovati dle tamnějšího práva, protože ustanovily-li strany za splnění Plzeň, chtěly patrně smlouvu míti založenu a tudíž i posuzování podle práva tuzemského a nastala tedy výjimka z § 37 obč. zák. v něm předvídaná. Žalovaná, jsouc posud dlužna, musí platiti podle § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n., tolik Kč, na kolik K' dluh zní.

Čís. 616.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

V řízení o požadovacím nároku není věcí soudu, by vyvolal rozhodnutí pozemkového úřadu o tom, kolik půdy bude ze záboru vypuštěno a zda půdou tou bude též pozemek, k němuž vztahuje se požadovací nárok.

(Rozh. ze dne 27. července 1920, R II 193/20.)

Za řízení o požadovacím nároku drobného pachtýře zamítl první návrh vlastníka »na přerušeni řízení« až do rozhodnutí pozemkového úřadu o tom, co stěžovateli po provedení záboru ze zabraného velkostatku má zůstatí (zákon ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n.). R e k u r s n í s o u d potvrdil usnesení první stolice. D ů v o d y: Oba zákony (jak k zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., tak o zabrání velkého majetku pozemkového ze dne 16. dubna 1919, č. 215 sb. z. a n.) podrží (od sebe nezávislé) svou neztenčenou platnost vedle sebe a neobmezují se navzájem. Dle onoho zákona vykonává stát právo k záboru velkého majetku pozemkového, kteřto tento zákon zajišťuje drobným dlouholetým pachtýřům nárok na dosud obdělávanou půdu vůči pozemkům, jichž zákon o zabrání velkostatků ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., vůbec se netýká.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Lze připustiti, že k d y b y pozemkový úřad uznal nárok stěžovatele, aby mu těch 150 ha půdy zemědělské, na které má právo dle § 11 zábo-rového zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., ponecháno bylo v obci R. v těchže hranicích, jak je dosud má, — a k d y b y mu bylo zne-možněno nebo značně stíženo užívání půdy takto ponechané postoupením požadovaných pozemků do vlastnictví drobných pachtýřů, — tito byli by po případě dle § 5 odstavec druhý zákona ze dne 27. května 1919, č. 318 sb. z. a n., povinni, přijati na místě požadovaných pozemků jiné pozemky téže výměry nebo téže hodnoty. Ale nárok stěžovatelův, aby byly spisy postoupeny pozemkovému úřadu k rozhodnutí, že majitel velkostatku jest oprávněn ve smyslu zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., vo-liti si a podržeti těch 150 ha zemědělské půdy dle § 2 tohoto zákona ta-kovým způsobem, aby veškerá tato zemědělská půda zůstala mu v sídle velkostatku t. j. v katastrální obci R. a aby tato půda zemědělská zůstala mu pokud možno v těchže hranicích, jak je dosud má ve vlastnictví, ne-rozdělena a nerozkouskována, — byl právem zamítnut. Soud má v řízení podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., obrátiti se na pozemkový úřad jen v případech v § 18 naznačených, — není však ani povolán ani povinen sprostředkovati mezi vlastníkem pozemků a pozem-kovým úřadem. Na stěžovate-li jest, aby si vymohl rozhodnutí od pozemkového úřadu ve smyslu § 7 čís. 1 zákona ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n., a tímto rozhodnutím se vykázal u soudu. Dokud tak neučiní, není návrh dle § 5 odstavec druhý zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., odůvodněn, zvláště když stěžovatel připouští, že také otázka, zda vzniknou enklavy, jest předčasná a nemůže býti řešena, dokud není právoplatně rozhodnuto, kterým pachtýřům a v jakém rozsahu ná-roky přísluší. Uvažovati o tom, zda stěžovatel, vykázav se podáním pří-slušného návrhu pozemkového úřadu, byl by oprávněn žádati, aby soud vyčkal do právoplatného vyřízení tohoto návrhu a teprve po té rozhodl podle § 17 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., není potřebí, poněvadž návrh v t o m s m ě r u učiněn nebyl.

Čís. 617.

Jak soudu první tak i soudu druhé stolice náleží, by, rozhoduje o za-vinění na rozvodu manželství od stolu a lože, dbal celého výsledku jednání a dokazování, byť i ta která skutečnost stranou jako důvod zavinění druhé strany nebyla přednesena neb uplatňována.

(Rozh. ze dne 27. července 1920, Rv II 128/20.)

K manželově žalobě uznaly obě nižší stolice na rozvod manželství od stolu a lože z viny obou manželů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce uplatňuje důvody č. 3 a 4 § 503 c. ř. s., ale neprávem. Oba tyto důvody vrcholí dle svého provedení v tom, že soud první stolice uznal na